

Lov og Evangelium

Nr. 5

MAI/JUNI 2007

43. årgang

Hellige syner – hellig slit

Av Asbjørn Aavik

«– Da han hadde sett synet...»

Apg 16:10

Vi vet ikke hvilken tid på natten Paulus hadde dette synet, vet bare at det var natt. Men han sovnet sikkert ikke igjen. For beretningen fortsetter slik: – da søkte vi *straks* å dra over til Makedonia.

Synet hadde fått Paulus' blod til å jage gjennom årene. Hjertet var med ett ute av søvnens ro. Mannen fra Makedonia sto ikke lenger ved Paulus' seng. Men bønnen hans lå igjen i rommet: Kom over og hjelp oss!

Før dagen er blitt skikkelig lys, roper Paulus på sin unge, nye medarbeider, Timoteus, som hadde fulgt ham

fra Derbe, og der ber ham gå ned til havnen og spørre etter båt som skal over Egeerhavet.

Unge Timoteus hadde sikkert fanget ilden – synets flamme – i sin eldre medarbeiders øyne, for han fant en båt ganske fort. Og båten styrte *rett fram* til Samotrake – Neapolis – Filippi...

Slik kom evangeliet til Europa.

Vårt håp fødtes i et syn.

Men da Paulus gikk av skipet og i land i Filippi, sto ikke den unge mannen fra nattens syn der på bryggen og tok imot ham. Ingen ventet. Ikke en eneste var møtt fram for å hilse ham og medarbeiderne hans velkomne med et varmt håndtrykk. Ingen vogn ventet, heller ikke noe vennehjem med dekket bord og oppreidd seng.

Bryggesjauerne hujet, skrek og ba disse fremmede se å komme seg ut av veien. De skulle til skipets last. Nei, disse fremmede var ikke ventet.

– Vi får finne oss et vertshus, sier Paulus. Han ser på sine medarbeidere.

Så samler de sakene sine og drar inn i en fremmed by – evangeliets første budbærere på Europas fastland.→

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjeveien 35, 4310 Hommersåk. Tlf. 51 62 26 53
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Det er slitet som har tatt til, for kall og slit kan ikke skilles.

Syner og slit er lenket til hverandre.

Heller ikke var de velkomne.

Noen dager senere finner vi dem i byens fengsel – i det innerste fangehull – med bena fast i stokken.

Syner og lidelser hører også sammen på misjonens store slagmark.

Men midt på natten – midt i slitet – midt i lidelsen, holdt Paulus og Silas bønn.

– Hva de ba om?

Jeg tror Paulus ba om å finne igjen mannen fra synet. Han ba ikke om å få dø for å komme unna lidelsen – heller ikke om båtfeilighet tilbake... Synet bar ham – løftet hans sjel til lovsang, skapte jordskjelv, fikk fengslets grunnvoller til å ryste, alle dører til å springe opp, alle lenker til å falle som råtten halm...

Noe bar gjennom alt. Det hadde stått en mann hos ham – et menneske som ba om hjelp – så dette kunne ikke være slutten. Det var bare en begynnelse.

Derfor sang de.

Og det ble begynnelsen – begynnelsen til Europas kristning. For før det var blitt dag, hadde Paulus funnet igjen mannen fra synet. En fangevokter lå skjelvende foran føttene til Paulus og Silas og ropte:

– Herrer! Hva skal jeg gjøre for å bli frelst –?

*Fra «Hellig uro»,
Lunde forlag, 1978*

REDAKSJONELT

Tok av sted i samme stund...

Emmausvandrerne ble åpnet. Så trege de hadde vært til å forstå. «Da ble deres øyne åpnet, og de kjente ham. (...) Og de sa til hverandre: Brant ikke vårt hjerte i oss da han talte til oss på veien og åpnet Skriftene for oss!» (Luk 24:31-32).

Troens brann var skapt. De måtte tilbake de samme 11 kilometrene med en gang, for de kunne ikke la være å fortelle det: Jesus – deres frelser og bror – var oppstått!

Brannen etter å dele med andre, kan bare Ordet skape – ved Den Hellige Ånd, og du *drives* ut.

Moldova

ber om misjonærer. Er det noen som er villige til å gå? Midt i bladet kan du lese om den nye lutherske kirken i landet. Vedlagt finner du også en giroblankett, hvis Gud minner deg om å gi. Til høsten planlegges en ny hjelpe- sending – til det som regnes for å være Europas fattigste land.

Bibelskolen på Fossnes

Vi ønsker at bibelskolen skal være en «misjonsstasjon». Til høsten har det meldt seg seks-åtte elever så langt. Det ble ingen statsstøtte forrige år. Departementet ville ikke godkjenne asyl-søkere som elever, slik vi vet det har vært praktisert for andre skoler tidligere. For en liten misjon som Lekmannsmisjonen kan det synes vanskelig å drive bibelskolen videre. Men vi kan ikke la være. Vi er takknemlige for all den forbønn og støtte skolen kan få.

Sommerens stevner

Velkommen til sommerskole med årsmøte på Fossnes i Vestfold og til samling på Laberget leirsted i Nord-Trøndelag, se program i bladet. «Kom med meg avsides!», sa Jesus til sine disipler. Det samme trenger vi i dag.

IG

*Neste nummer av bladet
kommer ca. 20. august.*

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, mai/juni 2007

Hellige syner – hellig slit. Av Asbjørn Aavik	side 1
Gud, hjelp oss å holde dine bud! Av Hans Erik Nissen	side 5
Et misjonsarbeid i vekst og motgang. Av Per Bergene Holm	side 10
Gud er fortsatt underets Gud. Intervju ved Dag Rune Lid	side 13
Moldova-bilder	side 16
Bli sterke i Herrens kraft! Intervju ved Ingar Gangås	side 18
Hjelpesending. Av Ingar Gangås	side 20
Kristus – vår rettferdighet. Av Carl Olof Rosenius	side 21
Løven av Juda stamme. Bibeltime ved Ingar Gangås	side 23
Misjon – de brennende hjerters sak. Av Dag Rune Lid	side 28

Norsk
Luthersk
Lekmannsmisjon

11.-15. juli 2007

Bibelskolen på Fossnes Vestfold

Onsdag

KI 2000 Ingar Gangås

Torsdag

KI 1000 Årsmøte

KI 1700 Lars Fossdal

KI 2000 Erik Trans

Fredag

KI 1000 Ingar Gangås

KI 1130 Lars Fossdal

KI 1500 Barnemøte

KI 1700 Per Bergene Holm

KI 2000 Erik Trans

Lørdag

KI 1000 Per Bergene Holm

KI 1130 Erik Trans

KI 1700 Misjonstime

Ingar Gangås

KI 2000 Lars Fossdal

Søndag

KI 1030 Erik Trans

Påmelding og informasjon:

Karl B. Bø, Randaberg

tlf. 51 41 87 46, mobil 905 49 825

Ledere:

Tollef Fjære, Magne Ekanger
og Karl Bø

Internett: www.nll.no

Unge og eldre er hjertelig velkomne til samling om Guds ord !

Gud, hjelp oss å holde dine bud!

Av Hans Erik Nissen

Noen av de vitnesbyrd elevene ved Luthersk Missionsforenings Højskole (i Danmark) avla, har gjort så sterkt inntrykk på meg, at jeg alltid vil huske dem.

Her er et av dem – men først litt om bakgrunnen: Elevene skulle hjem på forlenget frihelig. I den forbindelse minnet jeg dem på det fjerde bud: «Du skal hedre din far og din mor!» Jeg understreket at det ikke er tale om Guds forslag, men om hans absolutte vilje. Det er knyttet en velsignelse til å overholde dette bud, og den går vi glipp av ved å bryte det.

Da elevene vendte tilbake etter helgen, hadde ei jente frimodighet til å fortelle oss andre, hva hun hadde opplevd. Guds bud hadde rammet, fordi hun hadde et spent forhold til sine for-

eldre. Uten å komme inn på hva dette besto i, lot hun oss ikke være i tvil om at hun selv hadde en del av skylden.

Hennes far hentet henne på stasjonen. Straks hun så ham, vellet aggressive fø-

lelser opp i henne, men så husket hun det fjerde bud, og det lyktes henne å beherske seg. Når hun var hjemme hos sine foreldre, var det normalt hennes første tanke å besøke vennene; men budet fikk henne til å overveie, om hun kanskje også skulle være litt sammen med sine foreldre. Det valgte hun.

De ville også gjerne høre litt om hvordan hun hadde det på høyskolen. Hun gav også uoppfordret sin mor en hjelpende hånd. Da hun satte seg på toget på vei mot Hillerød, kunne hun se tilbake på en god helg.

Men det var likevel ikke hele sannheten. På tross av det vellykkede besøk, var ikke alt bare fryd og gammen. Hun var kommet inn i lyset, og der inne hadde hun sett litt av det som bodde i henne. Hun måtte sanne Jesu ord om at det kommer onde tanker fra hjertet. Dette hadde hun holdt for seg selv. Likevel følte hun seg anklaget og

Hans Erik Nissen.

Vi er takknemlige til Sigbjørn Agnalt, lærer ved Bibelskolen på Fossnes, som i tidligere nummer av bladet har gjennomgått de ti bud for våre lesere, og vi avslutter denne serien med å la Hans Erik Nissen, mangeårig høyskoleforstander og bibellærer i Danmark, belyse nødvendigheten av, og velsignelsen ved, å leve i pakt med Guds gode vilje, og hvordan det går når et menneske ikke vil innrette seg etter Guds bud. Red.

dømt. Hun måtte gå til Jesus med sitt ureine hjerte. Han hadde møtt henne med det blod som renset henne for all synd, og hun hadde erfart at følgen av renselsen var frelsesfryd!

Å handle etter Guds bud

Når jeg ikke har kunnet glemme dette vitnesbyrd, er det fordi det avslører noe avgjørende i vårt forhold til Guds bud.

Jenta kjente utmerket godt det fjerde bud, men det forhindret ikke at hun i lengre tid hadde levd i et syndig forhold til sine foreldre. Hadde hun ikke møtt budet som *Guds* bud, var helgen etter all sannsynlighet blitt som den pleide, med småkonflikter og halvdårlig stemning. Nå gikk det annerledes. Hvorfor? Hun hadde tatt det fjerde bud til hjertet og handlet etter det.

Bibelen rommer tallrike bud og formaninger. Gud vil at de skal stå der. Gud har en dobbelt hensikt med dem. Han vil vise oss vår synd, og han vil

«Det kan ikke finnes noe større og herligere enn det Gud påbyr og befaler i sitt ord.»

«Det finnes ikke noe bedre speil for å se hva du trenger til enn nettopp De ti bud. Der finner du det som mangler deg og som du skal streve etter.»

Martin Luther

velsigne oss. Gud vet bedre enn noen av oss at livet blir på én måte, når vi innretter vårt liv i lydighet mot hans bud og på en ganske annen måte, når vi ikke gjør det.

Jeg har flere ganger bodd i et hjem, der det hver morgen blir bedt: Gode Gud, hjelp oss å holde dine bud. En slik bønn er uttrykk for sann luthersk kristendom. Den er helt på linje med det Luther skriver som avslutning på sin gjennomgang av budene i den lille katekisme: «Gud truer med å straffe alle dem som overtreder disse bud. Derfor skal vi frykte for hans vrede og ikke handle mot den. Men han lover alle som holder disse bud, nåde og alt godt. Derfor skal vi også elske ham og stole på ham og gjerne gjøre etter hans bud».

Lovløsheten og den kalde kjærlighet

Det er de kristne Jesus tenker på, når han sier: Fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste. De vantro har ingen kjærlighet til Jesus, hans bud og vilje. De har ikke den kjærlighet som Jesus taler om. Derfor kan den ikke bli kald. Det kan den derimot blant de frelste. Det skjer når de ikke lar Gud bestemme hvordan de skal leve sitt liv.

I Jesu samtale med fariseeren, Simon, fører han oss inn i den dype sammenheng mellom å få mye tilgitt og det å elske. Den som bare får litt tilgitt, elsker lite. Og vi kan fortsette: den som ikke får noe tilgitt, elsker ikke.

Er det omgivelsene eller egne lyster som bestemmer hvordan en kristen innretter seg og lever, vil det i begynnelsen resultere i dårlig samvittighet. Velger man da å bli i synden, blir samvittigheten mer og mer taus, og til slutt kan man ikke høre den. Man synder med god samvittighet. Det fører til at det ikke lenger finnes noen synd som skal bekjennes for Gud. Man kan stadig tale om tilgivelse, men det er på det teoretiske plan. Og det innebærer at man ikke erfarer nådens forløsende kraft, som skaper frelsesfryd.

Da er man i ferd med å bli levende død.

Kjærlighet til Gud

Dette er kjærlighet til Gud, at vi holder hans bud. Det er hverdagskristendom. Det er nærliggende å flytte kristendommen inn i et spesielt religiøst rom, hvor for eksempel kristelig aktivitet blir en erstatning for å holde Guds bud.

Den siste kveld Jesus er sammen med sine disipler sier han: «Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker meg» (Joh 14:21a). Å holde Jesu bud åpner mine øyne for synden i mitt liv. Hver gang det skjer, må jeg inn i kjærlighetens sentrum. Jeg må til korset – inn under forsoningsnåden.

Budene er ikke tunge

Det koster noe å si nei til synden. Vår gamle natur elsker den og henger ved den. Men vi er ikke overlatt til oss selv. Gud har gitt oss en rustning. Den

«Hver den som tror at Jesus er Kristus, er født av Gud. Og hver den som elsker Faderen, elsker også den som er født av ham. På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn: når vi elsker Gud og holder hans bud. For dette er kjærligheten til Gud at vi holder hans bud. Og hans bud er ikke tunge. For alt det som er født av Gud, seirer over verden.»

1Joh 5:1-4a

må vi iføre oss, så vi ved Ånden kan døde legemets gjerninger. Hvilket sverd er ikke Ordet! Og troens skjold! Med det kan vi slukke alle den ondes brennende piler.

I virkelighetens lys er ikke budene tunge. Dersom man i noen årtier har fulgt noen som har holdt Guds bud, og andre som ikke har gjort det, er forskjellen innlysende. I begynnelsen er det som om man kan synde uten at det får følger, men en dag vokser synden opp, og da føder den død.

Det motsatte gjør seg gjeldende for dem som holder Guds bud. I begynnelsen ser det langt fra alltid ut til å være noen særlig velsignelse med det. Men i det lange løp åpenbares det.

Det mest avgjørende er ennå ikke nevnt. Det er hva Luther uttrykker med ordene: «Gud lover alle dem nåde og alt godt som holder disse bud. Derfor skal vi også elske ham og med et glad hjerte gjerne leve etter hans bud». →

Frigjort fra loven

Kanskje tenker du: Men er jeg ikke som Guds barn frigjort fra loven? Sier ikke evangeliet at Jesus ble dømt for mine gjerninger og at jeg aldri skal dømmes for dem? Er ikke Jesus lovens ende slik at rettferdigheten gis til hver den som tror? Er det ikke sant når Skriften sier: «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus»?

Det skal svares et ubetinget og fulltonende ja på disse spørsmålene. Men du skal holde budene. Det vil Gud. Det er også slik, at Gud bare kan åpenbare frigjørelsen fra loven for den som holder Guds bud. Lever du som du selv vil, har du frigjort deg selv fra loven, og det fører til lovløshet. Da er du døv overfor frihetens evangelium. Du har ikke bruk for det, fordi du selv har gjort deg fri. Derfor blir du fort trett av å høre om korset, forsoningen og blodet. Det er et overstått kapittel. Du ser ikke at den som har frigjort seg selv, er mer bundet enn noen annen. Han er en syndetrell.

Paulus sier om seg selv at han engang levde uten lov. Det var mens han var fariseer. Det er bemerkelsesverdig. Man skulle umiddelbart tro at om noen var opptatt av loven, måtte det være fariseerne med deres 613 utlegninger av hva den innebar. Men loven er åndelig. Da det gikk opp for Paulus, fikk han med lovens hellige Gud å gjøre. Det fikk rystende konsekvenser. Han beskriver dem med ordene: Jeg døde. Gud åpnet hans øyne for at selv det beste hos ham var besmittet av synd,

og så gikk han konkurs med alt sitt eget. Det gjør vi også, når Gud lar sin hellige lovs lys avsløre fordervelsens avgrunn i oss.

Samtidig kunne Gud nå inn til Paulus' hjerte med evangeliet. Jesus var gått inn under alle lovens krav i hans sted. I ham var de oppfylt. Med Jesus eide Paulus den fullkomne lovoppfyllelse. Troen fant hvile på sikker grunn.

Hans brev til menighetene har et dobbelt sikte:

Først: De troende må ikke la friheten fra loven bli et påskudd for kjødet. Gjør de det, skal de dø. I stedet skal de leve etter de tallrike formaninger som fyller ca. en tredjedel av brevene.

Dernest: De troende må for alt i verden ikke slippe loven inn i hjertet! Gjør de det, mister de frelsesgrunnen, ja enda verre: Jesus vil ikke bli dem til noen nytte.

Jesus skal ha lov til å fylle hele ditt hjerte, så det ikke er plass til et eneste bud der inne! Her ligger grunnen til din dype og varige fred. Det betyr at det alene er han som er grunnlaget for den. Freden avhenger ikke av om det lykkes eller mislykkes for deg. Det samme gjelder gleden. I det ytre veksler det mellom mot og mismot, men ikke i hjertet. Der inne er Jesus, og han fyller det helt. Alle dine kilder er i ham. Mye kan gå deg imot, og det gjør deg bedrøvet. Men bedrøvelsen kan ikke røve fra deg gleden.

«Jeg vil løpe dine buds vei, for du gir mitt hjerte å ånde fritt» (Sal 119:32; dansk overs.).

Oversatt fra «Budskapet» 2/2007 ved IG

MOLDOVA

Løft deres øyne og se markene,
de er alt hvite til høst!

Joh 4:35

Et misjonsarbeid i vekst og motgang

Av Per Bergene Holm

Det er allerede mer enn syv år siden jeg besøkte Moldova første gang. Det var høsten 1999. Da var det bare én luthersk forsamling, i Tiraspol. Vi kom sammen i et privat hjem til møter både på formiddag og kveld. Økonomien i Moldova, og særlig i Transnistria, var elendig. For å spare de offentlige budsjetter var det lys bare noen timer om dagen, og bare i noen bydeler av gangen. Vi hadde derfor flere av møtene bare i lyset fra noen stearinlys. Det var ikke vann i varmtvannskranene og heller ikke varme i radiatorene.

Likevel var møtet med den lutherske forsamlingen i Tiraspol en positiv opplevelse. En lyttende flokk var samlet. Det var mennesker i alle aldrer, fra små barn til eldre menn og kvinner, ungdom og middelaldrende. Etter talen var det anledning til spørsmål, og med hjelp av noen som kunne litt tysk, var det mulig å få til en enkel samtale. Flere kom med dypt personlige spørsmål, og jeg fikk et godt inntrykk av det åndelige livet hos flere av medlemmene, ikke minst hos de unge.

Hva har så skjedd på disse syv årene?

På den politiske fronten har den kommunistiske presidenten i Transnistria mer og mer fått overdratt all makt til seg personlig. Han har plassert sine egne familiemedlemmer i sentrale statlige virksomheter og meler i første

rekke sin egen kake. Det finnes ikke noe reelt demokrati eller noen åpen opposisjon. Styret omtales av internasjonale organer som en statlig mafia. Transnistria har, støttet av Russland, mer og mer kuttet alle bånd til Moldova, som på sin side mer og mer vender seg mot Romania.

Den andre maktfaktoren i Transnistria er det private firmaet Sheriff, som i praksis har nærmest monopol på en rekke virksomheter. Russisk mafia har store interesser i selskapet, og selskapet driver etter alt å dømme med en god del lysskye transaksjoner, hvitvasking av penger med videre, i ly av sin øvrige virksomhet. Uansett er resultatet at det har dukket opp flere og flere moderne butikker i Tiraspol, restauranter, kasino osv. Snart finner du stort sett det samme som i andre europeiske byer, og det mangler heller ikke rike mennesker i fine biler. Det er vanskelig å finne noen rimelig forklaring på denne rikdommen uten å anta en ganske stor, svart økonomi i landet. For den jevne mann og kvinne har det derimot ikke skjedd stort i den samme perioden. Arbeidsløsheten er stadig like stor, og mange sliter med å få endene til å møtes. Ikke minst har de eldre og syke det vanskelig.

Utviklingen i den lutherske kirken

Flere av støttene i forsamlingen i Tiraspol har reist fra landet, de fleste

*Firmaet Sheriff
eier mye av
Transnistrias
virksomhet.*

(Foto: J. O. Heggdal)

til Tyskland og noen til Russland. Der er de økonomiske utsiktene bedre. Og de yngste og mest ressurssterke reiser hvis de kan. Det kan vi vanskelig klandre dem, for tatt i betraktning den mistrøstige politiske og økonomiske situasjonen i Transnistria. Alle som kan dokumentere at de er av tysk avstamning, får komme til Tyskland. Ellers kan alle som har russisk pass, og det har de fleste, søke arbeid i Russland. Det er derfor ikke så mange igjen av den forsamlingen jeg møtte i Tiraspol første gang. Noen er døde, noen har reist fra landet, men nye har også kommet til, både unge og middelaldrende. Flere av dem som har reist, særlig til Tyskland, finner sin plass i lutherske forsamlinger der, og de sender gjerne litt hjelp til familie og venner som er tilbake i Moldova.

Den opprinnelige forsamlingen i Tiraspol var i stor grad preget av personer med kristen familie-bakgrunn. Dem er det nå færre av. De som har

kommet til i de senere årene, har ikke den samme bakgrunn og er mer fremmed for kristen kunnskap og kristen sed og skikk. Og for Vladimir Moser, som har hatt ansvar for forkynnelse og undervisning, har det nok vært tungt å oppleve at støtter og sentrale medlemmer i forsamlingen gang på gang reiser. Senest nå i vår reiste en trofast medarbeider som har hjulpet til med forkynnelse og evangelisering, transport og hjelpesendinger. Han hadde fått oppholdstillatelse i Tyskland og reiste dit med familien.

Nytt arbeid

Men det har også blitt startet nytt arbeid i flere andre byer i Moldova, både i vest og øst. I hovedstaden, Kishinev, var de første møtene i et undervisningsrom på universitetet, siden i et privat hjem. Nå holdes møtene i et nedslitt, men fullt brukelig kulturlokale midt i sentrum. Også her har det skjedd en forandring i forsamlingen.→

En av de mange lutherske kirkene som fortsatt er konfiskert av myndighetene.

(Foto: I. Gangås)

Sentrale medlemmer fra den første tiden har reist fra landet. Nye har kommet til. Den faste kjernen er noen eldre kvinner, samt et par eldre menn, som nok mest kommer for å ta del i salmesangen. En av forsamlingens egne studerer teologi i Novosibirsk i Russland, og kan forhåpentligvis komme tilbake og bli en kraft i arbeidet.

Nord i Transnistria er det en livskraftig forsamling i Kamenka. Der har vi også hatt møter i et privat hjem og i et leid lokale i byen, men nå er det kjøpt et eget hus hvor de samles regelmessig. Flokken er ikke så stor, og den har også sine vanskeligheter, men har vist stor grad av trofasthet.

De siste par årene har Natalia og Vladimir ivret for å besøke nye landsbyer, først og fremst steder med en luthersk historie, slik som Kolosovo og Karmanova, men også andre steder hvor de har fått kontakt. Det er enda ikke startet noen fast virksomhet på disse stedene, men det er ønsket.

En åpen dør

Paulus skriver i 1Kor 16:9: «For en dør er blitt åpnet for meg, stor og virksom, og det er mange motstandere». Personlig har jeg opplevd det som om arbeidet i Moldova stadig går ett skritt tilbake, for hvert skritt som tas framover. Det er ikke mangel på vanskeligheter og bekymringer. Men det skal ikke skape mismot hos oss. For vi opplever at Gud arbeider og at det er en åpen dør for evangeliet, stor og virksom, som apostelen sier. Da skal vi ikke forundres over at det samtidig er motgang og vanskeligheter. Det er der Gud arbeider at djevelen også er virksom. Der Gud bygger noe opp, søker den onde hele tiden å rive ned, stjele, myrde og ødelegge. Derfor skal vi ikke miste motet, men i tillit og bønn til Gud arbeide videre, i håp om at evangeliet vil bryte igjennom og skape troens frukt i nye menneskers hjerter.

Gud er fortsatt underets Gud

Intervju med Natalia Moser ved Dag Rune Lid (tekst/foto)

– I skolen fikk vi høre at «kristendom var opium for folket», og de som ble tatt med en bibel kunne få ti års fengsel. Men bestefar hadde omsorg for våre sjeler, og hver sommer samlet han oss barnebarna i hemmelighet på gården og underviste oss i Skriften.

Det er Natalia Moser (51) fra Tiraspol som sier dette. Hun er tilknyttet Lekmannsmisjonen sitt arbeid i Tiraspol, hovedstaden i Transnistria.

Her er hun ansatt ved Luthersenteret som Lekmannsmisjonen nå har etablert, og hennes mann, Vladimir Moser, er leder for den lutherske kirken ELCHRM – som NLL støtter.

Transnistria er en region som offisielt tilhører Moldova, men som i realiteten er selvstendig med egen president, valuta, passkontroll etc. Denne ministaten består av en lang, smal landstripe øst for grenselva Dnjestr.

Oldeforeldrene drept

Hun er tyskøstet og hennes forfedre kom til Ukraina på begynnelsen av 1800-tallet. Da var det Katarina den store som regjerte, og hun ønsket lutheranerne østover og gav dem privilegier. Hun var selv lutheraner, og 90 prosent av dem som kom fra Tyskland var lutheranere.

Men tsarene skiftet, og mot slutten av 1800-tallet begynte de tyskøstede å

miste sine privilegier som de hadde hatt. Noen immigrerte vestover, men da Stalin kom til makten i 1917 ble dette ulovlig, og i stedet ble mange deportert til Sibir.

– Det ble nå mange vanskelige år for familien min. Oldeforeldrene mine både på mors- og farssiden ble alle drept av Stalin, da de arbeidet for tsaren. Stalin tok livet av alle som ikke kunne tie, og en regner med at så mange som 100 millioner mennesker ble drept i den tiden kommunistene satt med makten.

– Huset til besteforeldrene mine ble konfiskert i 1937, og Stalin sine folk benyttet det til hestestall. I kommunisttiden tok de seg bare til rette. Besteforeldrene mine fikk bo i et lite hus på gården, og de var glade de ikke ble sendt til Sibir, sier hun. →

I august 1941 ble alle tyskættede over hele Sovjetunionen arrestert og deportert til Sibir. Alle mennene ble da tvangsarbeidere, og kvinner, barn og besteforeldre som ikke kunne arbeide, ble internert i egne leirer. En del klarte å komme seg unna ved å gå i skjul, men på mange vis fikk utlendingene i Sovjetunionen det like vanskelig som jødene. Alle av utenlandsk opprinnelse ble regnet som fiender.

Kristen opplæring

I skolen fikk de bare høre om at «kristendom var opium for folket», og ingen kunne bekjenne kristentroen uten at det fikk forferdelige konsekvenser. Likevel hadde hun en bestefar som hadde omsorg for at barnebarna skulle få høre om Jesus.

Fra begynnelsen av 60-tallet og sju-åtte år framover, samlet bestefaren barnebarna hver sommer i skoleferien. Den var på hele tre måneder, og da reiste de åtte-ti barnebarna til besteforeldrene på landet. Dette stedet lå 120 km utenfor Tiraspol.

– Her hadde vi bibelundervisning hver dag. Det begynte med en time på morgenen. Deretter var det en arbeidsøkt på gården. Etter middag var det ny undervisning, før ny arbeidsøkt i åkeren. Før vi krøp til køys om kvelden hadde vi også en samling om Guds ord. Slik var programmet seks dager i uken, sier hun. På søndagene hadde vi fri fra arbeidet, men da var det ekstra bibelundervisning.

Undervisningen skjedde i hemmelighet, og barna hadde fått streng be-

skjed om at vi ikke måtte fortelle om bibelundervisningen til andre. Likevel ble det nok kjent mellom naboene hva bestefaren holdt på med, men han ble likevel aldri arrestert.

– Han var høyt dekorert for sin innsats under annen verdenskrig, og dette førte nok gjerne til at de så mellom fingrene med det som skjedde. Men under kjøkkenbordet hadde vi en hylle som duken skjulte. Her la bestefar alltid sin bibel så ikke KGB skulle finne den.

Slik ble Ordet sådd i barnehjertene, og bestefaren prøvde på beste måte å videreformidle den kristne tro til kommende slekter. – Jeg minnes ennå mye av det bestefar formidlet til oss, og jeg husker spesielt hvordan jeg syntes synd på Moses som skulle føre folket gjennom ørkenen, sier Natalia.

Da hun var ti år, og gikk i fjerde klasse, kom plutselig rektor og fire andre personer inn i klasserommet. En jente i klassen hennes ble tatt fordi hun var en kristen. Det gjorde så sterkt inntrykk på Natalia at hun ble stum i flere dager, og hun opplevde det forferdelig. Hun forteller at som barn var hun svært redd for å bli tatt av kommunistene fordi hun ville være en kristen, og at det var en svært vanskelig tid.

Nye prøvelser

1972–77 studerte Natalia i Odessa i Ukraina hvor hun tok hovedfag i kjemi. I denne tiden hadde hun flere traumatiske opplevelser. En dag i desember 1973 klarte moren å redde en eldre kvinne som gled da hun gikk på en

islagt gate. Men i det moren fikk red-
det kvinnen opp på fortauet, ble moren
selv overkjørt av en buss. Dette førte
til at hun måtte amputere begge beina.

Mens moren var innlagt på sykehus
i 1974, fant en nabo faren hengt i
garasjen en morgen. Faren var major i
armeen, og jobbet i Kishinev, en times
kjøring fra Tiraspol. Men alt tyder på
at han satt på for mye informasjon som
var farlig for myndighetene, og at han
regelrett ble henrettet av det hemme-
lige politiet.

I denne perioden ble fem–seks an-
dre offiserer også funnet døde. Det ble
arrangert som selvmord, men Natalia
er ikke i tvil om at det var det hemme-
lige politiet som stod bak drapene.
Mange ting har i ettertid bekreftet
dette.

Evangeliet er en Guds kraft til frelse

I dag ivrer hun for at den lutherske
kirken i Moldova igjen skal komme på
fote, slik at folket kan få et møte med
Gud. Kommunistene prøvde å utrydde
de kristne og jevnet kirkene med jor-
den eller okkuperte dem til annen
bruk, men nå samles noen igjen om
Ordet.

Fortsatt er det slik at myndighetene
i Transnistria ikke tillater at de troende
får samles i offentlige lokaler. Flere
steder møtes nå små flokker om Guds
ord i hjemmene. Det virker som myn-
dighetene ser gjennom fingrene med
dette.

Gjennom alt som har skjedd, har
Natalia Moser opplevd at Jesus har

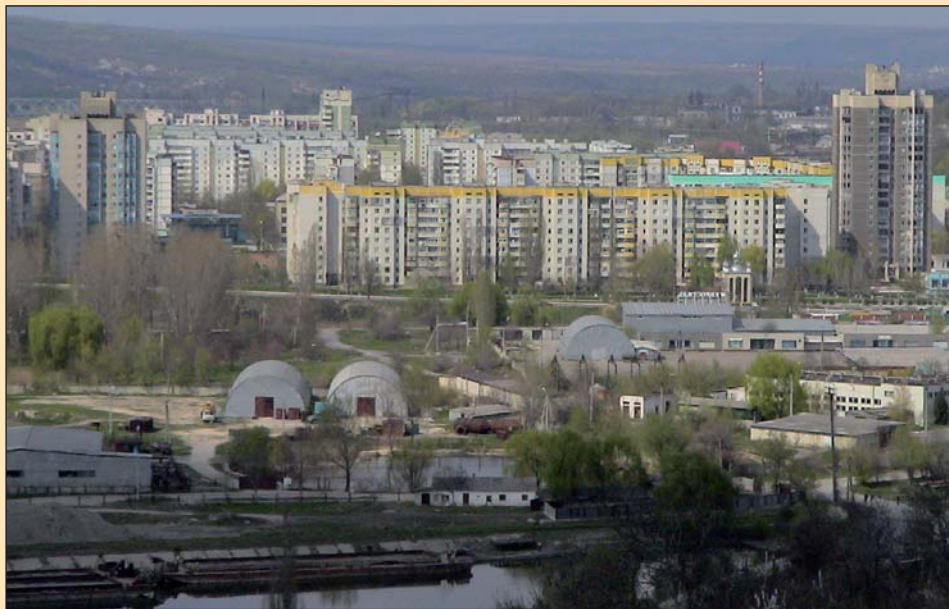
vært med og tatt seg av henne. Hun har
erfart den styrke Herren kan gi
gjennom alle de traumatiske opp-
levelsene hun har vært gjennom. Hun
understreker at de er svært glade for
forbønn og støtte som de nå får fra
vennene i Lekmannsmisjonen.

Til slutt vil hun minne om noen
vers fra Romerbrevet 1:16-17, som
ofte har talt til henne: «For jeg skam-
mer meg ikke ved evangeliet; for det er
en Guds kraft til frelse for hver den
som tror, både for jøde først og så for
greker; for i det åpenbares Guds rett-
ferdighet av tro til tro, som skrevet er:
Den rettferdige, ved tro skal han leve».

– Evangeliet er en Guds kraft i hele
vårt liv, gjennom alt vi møter. Det er
dette som har holdt oss oppe gjennom
de mange vanskelige år vi har
gjennomlevd her i Moldova. I alt som
vi møter i hverdagen, må vi ikke glem-
me at all vår styrke kommer fra him-
melen.

– Budskapet om at den rettferdige
skal leve ved tro, er det vi ønsker å for-
midle til våre landsmenn. Det er dette
budskapet som toner til oss gjennom
hele vår Bibel, og vi møter det også i
Det gamle testamentet hos profeten
Habakkuk 2:4: «Den rettferdige skal
leve ved tro».

- Gjennom alle prøvelser har vi fått
erfare at Herren er trofast. Gud er fort-
satt underets Gud, og han ønsker også
å være underets Gud i vår hverdag i alt
vi stiller med. Ikke bare når det gjel-
der åndelige saker, avslutter Natalia
Moser.

Den Lutherske kirken i Moldova har arbeid på flere plasser. I tillegg til Luthersenteret lengst sør i Tiraspol (presentert i L&E nr. 7/2006), bygges det nå prestebolig/forsamlingslokale i Kamenka (øverst til høyre). På veien mot Kamenka, lengst i nord, ligger byen Ribnitsa (bildet over).

Det er glede over at den lutherske kirken nå reiser seg igjen etter mange år under kommunistisk styre. Pianisten i forsamlingen i Kishinev utfolder sann musikkglede (nederst til venstre).

Damene (nede til høyre) er takknemlige for nytt forsamlingslokale i Kamenka. Hun som står lengst til venstre, ble konfirmert og opptatt som medlem i kirken i april 2007.

Tekst/foto: IG

Bli sterke i Herrens kraft!

Intervju med Eduard Polkovnikov ved Ingar Gangås (tekst/foto)

«Dersom Guds ord blir ett med våre hjerter, vil Ordet bli en kraftkilde for oss. I Jesu kraft er vi sterke. Han er den kilde som alt liv veller frem av. Får hans ord rom i oss, vil det bli forpliktende for oss. Den som er født av Gud, tror at Jesus er Guds Sønn, og han seirer over verden.»

Det er Eduard Polkovnikov (32) som sier dette. Han ble født i Tadsjikistan, men kom til Moldova som sekstenåring og bosatte seg i Tiraspol sammen med sin mor i 1990. Siste gangen han så sin far var i 14-årsalderen. Hjemlandet var i borgerkrig. Det gjorde inntrykk på unggutten å se harde kamper på nært hold. Hele byen var i kamphandlinger i nesten to år før de måtte gi tapt.

– Jeg husker ikke detaljene så klart nå. Men det var borgerkrig, og jeg minnes at det var voldsomme kamper, både mellom muslimer og kristne, og mellom kommunister og muslimer. Spesielt var det om å gjøre å beholde vannverket og strømforsyningen til byen. Disse kampene utspant seg i tiden før Sovjetunionens fall og fikk ikke så mye internasjonal oppmerksomhet.

– Far fikk sendt oss i sikkerhet til Russland. Der fikk vi status som flyktninger. Selv måtte han dra tilbake i krigen, og siden har vi ikke hørt noe mer

fra ham. Vi vet ikke hva som har skjedd med ham, forteller Eduard tankefull. Etterpå ble vi boende i Russland i to år før vi brøt opp, og mor tok oss med til Moldova.

– Fars slekt var ortodokse kristne. Han kom fra Ural i Russland, mens min mor var fra en større by i Sibir som heter Tambov. Jeg vokste opp i Russland og bodde der som gutt. Men så reiste vi til Tadsjikistan hvor min far var med og bygde byens vannverk, der han også fikk sitt arbeid. I denne tiden ble jeg kjent med den lutherske kirken.

I Moldova begynte Eduard Polkovnikov som flislegger. I 1994 møtte han den to år yngre Elena, som kom fra en ortodoks kristen familie og alltid har bodd i Tiraspol. En tid var hun kontorsekretær ved en grunnskole der. De giftet seg i 1995 og har fått to jenter, Alexandra på ti år og Arina på litt over ett. Nå er han student på det fjerde året ved det teologiske seminaret som Wiscounsinsynoden fra USA driver i Ternopol i Ukraina.

– Min mormor sa til meg allerede da jeg var ung gutt at jeg enten måtte skaffe meg en utdanning i militæret, eller at jeg kanskje burde bli prest. Hun døde bare ett år etter at jeg begynte på seminaret. Morfar døde noen år tidligere. De var begge fra den russisk-ortodokse kirken. Morfar til Elena var imidlertid lutheraner og kom fra Østerrike.

Da mor fikk høre at jeg hadde søkt opptak ved et luthersk seminar, ble hun nok litt overrasket, men hun var ikke imot det.

– Mange unge familier fra Moldova reiser nå til utlandet, enten til Russland eller til Tyskland og Europa. Hvordan ser dere på å bli værende her hvor mange mener at det er dårlige framtidsutsikter?

Eduard blir mer tankefull når vi kommer inn på dette. Han har fått russisk pass slik mange av dem som har røtter tilbake til Russland har gjort. Nå kan han reise dit med familien når han måtte ønske det.

– Vi tenker ikke så mye på det. Foreløpig har vi tenkt å slå oss til i Moldova. Jeg vil gjerne tjene folket her, kanskje som forkynner eller evangelist?

Det er en bevisst politikk fra Russlands side å utstede så mange pass som mulig til innbyggere i Transnistria, den østlige delen av Moldova. Dette området har vært rikt på industri og var på mange måter et av Sovjetunionens «utstillingsvindu» mot vesten. Etter Sovjetunionens fall er dette blitt et ingemannsland, inneklemt mellom Russland og Ukraina på den ene siden, og Romania og Vest-Moldova på den andre. Dette er et av verdens beste åkerland, men jordbruket er for det meste på statens eller noen få privates hender. Det er lite utstyr å hjelpe seg med, og det er mye land som er dårlig utnyttet. Nå er det mange unge som utvandrer.

Elena og Eduard Polkovnikov med barna Alexandra (10) og Arina (1).

– Midt i all usikkerhet, all nød, kamp og strid, er det godt å vite at Herren er vår styrke. I den åndelige kamp som foregår, må vi ikke vingle hit og dit. La oss gå til Ordet. Når vi leser i Efeserbrevet, kapittel 6, om rustningen som Gud har gitt oss, gir det håp. La oss ikke oss den. Satan kan ikke beseire den som er kledd i Jesus Kristus.

– La oss feste vår lit til ham, slik 1Joh 5:5 sier: «Hvem er den som seirer over verden, uten den som tror at Jesus er Guds Sønn?» Jesus ble sendt fra himmelen, og han åpenbarer Guds hjertelag mot oss. Tenk, han frelste oss fra synden og døden og har gitt oss nåde og evig liv, sier Eduard Polkovnikov med undring.

Hjelpesending

Behovet for hjelp til Moldova er stort. Dersom du vil være med å sende klær, sko, dyner, tepper, sengetøy eller andre nødvendige ting, kan du pakke dette i banankasser, merke kassene med innholdsfortegnelse, og sende det til Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke/tlf. 33 36 17 70. Dersom du gir beskjed til Karl Bø, 4070 Randaberg/tlf. 51 41 87 46 eller Ingar Gangås, 7690 Mosvik/tlf. 74 06 46 50, kan de svare på spørsmål om transport. Pris pr. levert kasse: 30 kroner til dekning av utgifter.

Lekmannsmisjonen har jevnlig kontakt med Natalia og Vladimir Moser ved det lutherske senteret i Tiraspol og den lutherske kirken i Moldova, og de tar hånd om distribueringen via sine kontaktledd i landet.

Den første hjelpesendingen ble gjennomført sammen med Nordisk Östmission i Sverige i 2006, og vi vil prøve å få av gårde en transport til Moldova én til to ganger i året dersom grensepassering og tollklarering går greit. Forrige gang ble varene stående en stund på grensen, og det gikk med mye tid til papirarbeidet fra Sverige og tollklareringen for Natalia Moser. Vi håper at dette kan bli enklere etter hvert. Neste sending blir til høsten.

Bildet nedenfor til høyre viser en jente som fikk klær og sko ved forrige transport. Bildet til venstre viser at det også trengs matvarer.

Gaver til misjonsarbeidet i Moldova eller til NLL kan gis på kontonummer: 3204 10 10222 v/kasserer Torunn Ånestad, 4360 Varhaug. *Tekst/foto: IG*

Kristus – vår rettferdighet

Av Carl Olof Rosenius

«Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror.»

Rom 10:4

Å, for en uendelig trøst vi har for alle fattige syndere i dette ordet!

Du strever med å omvende deg til Herren, og med å forbedre hjertet og livet ditt så du på den måten kan bli rettferdig etter loven og få Guds nåde. Men dette er ren villfarelse.

For det første blir du aldri, her på jord, i deg selv rettferdig overfor loven. Dernest var det akkurat det som «var umulig for loven» som Kristus måtte oppfylle for oss.

Vet du ikke at nå er det slutt på loven som frelsesvei? Hør nå, og husk at «Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror». Kristus, Guds evige Sønn, har i vårt sted levd under loven og i vårt sted oppfylt alle dens bud: Elsket Gud over alle ting og sin neste som seg selv. Og til slutt lidd under lovens forbannelse i vårt sted.

Alt dette gjorde han så visst ikke for sin egen del. For han behøvde det ikke. Nei, det var *for oss*, – «til rettferdighet for hver den som tror». Dette må vi aldri glemme.

Kanskje du en gang begynte å tro på ham. Men så fikk du se deg så syndig og dømt under loven at du mistet motet. For loven er jo også Guds ord, og den krever mye som du ikke er i stand til. Du skulle f.eks. i det minste

elske Gud av hele ditt hjerte. Du skulle være gudfryktig og alltid ha hjertet vendt mot Herren. Du skulle være varm og utholdende i bønn. Være oppriktig takknemlig for all Guds nåde. Være alvorlig opptatt med å døde kjødet.

Men du finner så mye av det helt motsatte i deg: Likegyldighet, ugudelighet, lettsindighet. Og da kan du ikke tro at Gud vil være nådig mot deg og se med velbehag på deg.

Men dette er igjen å streve med din egen rettferdighet, prøve på i egen person å kunne bestå overfor loven. Dette er villfarelse. I deg selv vil du aldri, så lenge du lever, kunne bli rettferdig overfor loven. Men *Kristus* er lovens ende *som rettferdighet* for hver den som tror.

I Kristus eier du nå samme rettferdighet og samme velbehag i Guds øyne som om du selv var helt fullkommen etter loven. Tenk over dette, og glem aldri at Kristus er Guds barns rettferdighet. Og at det er slutt på loven som veien til frelse. Det er bare som en kjær rettesnor for livet, og en nødvendig tukt for kjødet, at Guds barn ennå har bruk for loven. Men gjelder det vår frelse, vår rettferdighet eller vår fullkommenhet overfor Gud, da er det fullstendig slutt med loven. For det er en gang for alle avgjort at vi i oss selv alltid er fordømt overfor

loven. Vår fullkomne rettferdighet ligger allerede ferdig for alle i Kristus.

Men er dette sant? Da burde vi sannelig også våkne opp for dette! I stor fryd burde vi løfte hodene våre, og i all evighet prise og opphøye så stor en nåde og frihet. Og det er slett ikke nok at vi bare *forstår* dette. Det må av Guds nåde bli åpenbart for oss. Så må vi bestandig øve vår samvittighet opp i å *bruke* denne frelsende sannheten i vårt daglige liv under nåden og i helliggjørelsen.

(...)

Luther sier: «Hvis loven vil angripe meg og forskrekke mitt hjerte, da er det på høy tid at jeg avskjediger loven. Og hvis den ikke vil adlyde dette, at jeg da frimodig avviser dens trusler og sier: Jeg vil gjerne være opptatt med å gjøre gode gjerninger der det er mulig når jeg ferdes blant menneskene. Men her i mitt hjerte, hvor jeg med min samvittighet står framfor Gud, avviser jeg deg og din tale helt og holdent. La meg få være i fred her og tal ikke til meg om hva jeg skal gjøre og ikke gjøre. Her vil jeg ikke høre verken på Moses eller på fariseerne. Her skal bare Kristus få herske og være alt for meg.

Men hva så med det forholdet at jeg fremdeles alltid har synden i meg, – for det er jo ikke rett? Svar: Ja, det er sant. Jeg er jo en synder og gjør synd. Men derfor må jeg likevel ikke fortvile eller fare til helvete eller rømme for loven. For jeg har ennå en rett og en gjerning som står over Moses.

Med den retten griper jeg ham som har grepet meg, og holder meg til ham

som har tatt imot meg i dåpen og lagt meg i sine armer. Og som gjennom evangeliet har innsatt meg som rettighetshaver til sin fullbyrdede frelsesgjerning og hele sitt rike, og som befaler meg å tro på ham. Dette er bare *de kristnes* visdom og daglige skole, og hører bare til der Kristus alene bør regjere, og samvittigheten har med Gud å gjøre. Det forkynnes ikke for frekke og lettsindige mennesker». Så langt Luther.

Og merk til slutt at det står «hver den som tror». Det er bare for den som tror at Kristus er blitt hans rettferdighet.

Så tenker du kanskje: «Dette er jo en veldig trøst. Men hvordan skal jeg kunne vite at alt dette *tilhører meg?*» Jo, her står uttrykkelig: *Hver den som tror.*

Er du blant dem som enten lever i likeglad selvpoptatthet, eller sitter fast i lovtrelldom og ennå kan greie deg godt uten Kristus? Da tilhører nok denne nåden ikke deg. Er det derimot blitt slik med deg at du ikke lenger kan få hvile i noe av alt det du selv kan utrette, men i all din store fortapthet bare søker din tilflukt i Kristus og ordet om ham. Da er du sikkert nok en troende.

Og da gjelder alt dette også for deg. Nå er det slutt på lovens rett til å dømme deg. Gud skal aldri mer dømme deg etter loven. For «*Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror*». Priset være hans navn i all evighet!

*Fra «Husandaktsboka»,
Arven forlag, 1999*

Løven av Juda stamme

5. bibeltime ved Ingar Gangås

Fallets alvorlige konsekvenser

Da Gud skapte himmel og jord, gjorde han det *ved* Jesus Kristus (Ef 3:9). Alle ting ble skapt *ved* ham og *til* ham (Kol 1:16), slik det også uttrykkes i Rom 11:36: «For *av* ham og *ved* ham og *til* ham er alle ting. Ham tilhører æren i all evighet. Amen». Alt som Gud hadde gjort var godt. Det gjensto nå bare å prøve menneskets lydighet mot Gud. Men det onde hadde allerede trengt seg inn i verden ved at satan og hans engler hadde gjort opprør mot Gud. Beretningen om menneskets fall er kort, men med alvorlige konsekvenser. Adam og Eva trodde de skulle bli som Gud ved å spise av frukten. De ville heller løsrive seg og vinne sin personlige frihet, enn å underkaste seg i lydighet. Resultatet ble at Gud felte dommen over mennesket, en dødsdom som omfatter både den legemlige og den åndelige natur. Både ånd, sjel og legeme ble underlagt døden.

Derfor sier Skriften: «Det er menneskets lodd én gang å dø, og deretter dom», og: dere er «døde ved deres overtredelser og synder» (Ef 2:1). Videre taler Bibelen om den evige død for dem som går bortapt uten troen på Jesus.

Gud forkynner evangeliet

Men Gud hadde tanker til frelse for det falne menneske. Derfor lød det første evangelium allerede i Edens hage

da Gud fortalte at kvinnens sæd skulle knuse slangens hode (1Mos 3:15). Dette herlige evangelium kom til å lyse klarere og klarere i den gamle pakts tid inntil «rettferdighetens sol» (Jesus) opprant «i tidens fylde» i det den nye pakt ble innledet. «Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår» (Gal 4:4).

Før fallet berodde menneskets lykke og åndelige utvikling på *lydighet* mot Gud. Men etter fallet ble denne lovens vei umulig. Loven fører til død. Derfor åpnet Gud i sin store nåde en annen vei. Dette kaller Bibelen *troens vei* i motsetning til *gjerningenes vei*. Helt fra historiens begynnelse har disse to veier delt menneskeslekten i to: verden og Guds rike. Allerede Kain og Abel vitner om det.

Guds frelsesplan

Guds rike er et *nåderike*. Da Gud utvalgte og dannet seg et eiendomsfolk (Israel), var det for å realisere sin frelsesplan. Det skjedde ikke på naturlig vis etter fortjeneste, men av bare nåde. Fra dette folk skulle frelsen gå ut til hele menneskeheten. Fedrehistorien med patriarkene Abraham, Isak og Jakob viser oss hvordan Gud begynte å forme seg en hellig familie. Gjennom trengsel i Egypt dannet han denne fa-

SOMMERLEIRER 29.6 - 1.7 I VESTFOLD

Barneleir, Fossnes, t.o.m. 5. klasse

Denne leiren blir på Bibelskolen på Fossnes. Barn under skolealder må ha med seg noen voksne.

Påmelding:

Martin Fjære, tlf. 33 36 17 76.

Ungdomsleir, Farris, f.o.m. 6. klasse

Det blir teltleir ved Farris, og vi håper på fint vær disse dagene.

Påmelding:

Asbjørn Fossli, tlf. 48 11 84 82

Mer informasjon:

Internett: www.nll.no, e-post: post@nll.no

Barn og ungdom velkomne til samling om Guds ord!

milien til et folk. Ved Moses ledet han dette gjenstridige folket gjennom en lang ørkenvandring, før Josva kunne føre dem inn i det lovede landet.

I denne nasjon var Juda stamme utvalgt (1Mos 49:8-12). Av Juda stamme ble David født, og av «Davids hus» kom «Davids sønn» (Mat 1:1-16). Slik er all utvelgelse knyttet til en enkelt person, og samler seg i denne ene, Jesus Kristus. Ved troen på ham (den andre Adam) kan frelsens velsignelse nå ut til alle mennesker. Jesus er «den utvalgte», som Gud har velbehag i (Mat 3:17 og 17:5).

Utvalgt i Jesus

Denne utvelgelseslinjen viser Guds nåde og omsorg for alle menneskers

frelse. Gud er forutvitende, men han gjør ikke forskjell på noen. Han kaller både jøder og hedninger og vil at alle mennesker skal bli frelst. Den som ikke vil tro evangeliet, går fortaapt og har bare seg selv å bebreide for det. Den som blir frelst ved troen på Jesus, har ingen grunn til å rose seg selv, men skylder Jesus all takk. Det er av bare nåde.

«For *i ham* har han utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn. I kjærlighet har han forut bestemt oss til å få barnekår hos seg ved Jesus Kristus, etter sin frie viljes råd, til pris for sin nådes herlighet, som han gav oss i Den Elskede» (Ef 1:4-6). Guds utvelgelse er knyttet til denne

ene. Det samme leser vi i Rom 8: 29-33: «For dem som han forut kjente, dem har han også forut bestemt til å bli likedannet med hans Sønnns bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre. Og dem som han forut bestemte til dette, dem har han også kalt, og dem som han har kalt, dem har han også rettferdiggjort. Og dem som han har rettferdiggjort, dem har han også herliggjort. Hva skal vi da si til dette? Er Gud for oss, hvem er da imot oss? Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham? Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettferdiggjør».

Av Juda stamme

Jesus kalles «løven av Juda stamme» (Åp 5:5). Fra fortellingen om Josef og hans brødre lærer vi blant annet dette: Da Josefs brødre ville slå sin bror i hjel, kunne ikke Juda være med (1Mos 37:26-27). Og overfor sin far Jakob, lovte han å gå i borgen for broren, Benjamin, dersom det kom til å hende ham noe i Egypt (1Mos 43:8-9). Da Josef ville holde Benjamin tilbake som fange, tok Juda på seg ansvaret for gutten og var villig til å bli trell i brorens sted (1Mos 44:32-34).

Slik ofret Jesus seg selv og ble vår stedfortreder. «For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige. For knapt nok vil noen gå i døden for en rettferdig – skjønt for en som er god, kunne kanskje noen ta på seg å dø. Men Gud viser sin kjær-

lighet til oss mens vi ennå var syndere» (Rom 5:6-8). Ikke bare for sine brødre, men han var villig til å dø for fortapte røvere og motstandere!

Vår eneste redning er at Jesus åpner veien til Paradis for oss, den som ble stengt da Adam og Eva ble utvist fra Edens hage. «Altså, likesom én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik (ble*) også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker. For liksom de mange** kom til å stå som syndere ved det ene menneskets ulydighet, så skal også de mange** stå som rettferdige ved den enes lydighet» (Rom 5:18-19). (*Verb er utelatt på gresk. **Ikke *alle* kommer til syndens erkjennelse slik at de får del i dette ved troen). Fra Guds side er alt ferdig. Nå innbyr han alle å komme til seg. Denne frelse åpenbarte han også for patriarkene. →

Hjertetringen anfører sangen.

Emnet er Jesu Kristi blod.

Jeg av slangen var grusomt fangen, men har av nåde et freidig mot.

For Immanuel gikk i striden.

Løven av Juda seier vant.

Slangens motstand var altfor liten.

Jeg en evig forløsning fant.

(Sb 195:2)

Troen på Jesus

Da Abraham trodde Gud, var det fordi han hadde festet lit til det ord Gud talte. Gud skapte denne overbevisning i ham. Abraham lød Herrens ord og dro ut fra Ur i Kaldea for å reise til Kana'ans land. Da han ofret Isak, var det fordi det Gud hadde sagt betydde mer for ham enn det han selv syntes måtte være fornuftig. Slik ble han stående for oss som troskjempen med den frimodige tro.

Patriarkene satte ikke lit til sin egen tro, men de så fram mot ham som skulle komme, Messias. Det var *ham* de stolte på (Heb 11:17-21). Derfor kunne også Isak legge saken fram for Gud da han og Rebekka var barnløse. Og da filistrene kranglet med ham om brønnene, bygde han et alter og påkalte Herrens navn. Han visste hvor hjelpen var å finne. Dermed ble han et eksempel på den tålmodige og utholdende tro.

Jakob tok lenge saken i egne hender. Først da han kapitulerte og ba om nåde, forvandlet Herren hans liv. Da ble han den kjempende troshelt med den seirende tro.

All velsignelse ovenfra

Hva var hemmeligheten i Josefs liv, som levde med Herren i troen helt fra sin barn- og ungdom? Hans styrke var «Jakobs veldige», han som er «hyrden, Israels klippe» (1Mos 49:24). Det var hans fars Gud som hadde tatt ham til nåde. Velsignelsen kom fra Herren. «Et skudd av et fruktbart tre er Josef, et ungt frukttre ved kilden, grenene

skyter over muren. De egger ham og skyter på ham, de forfølger ham – bue-skytterne! Men fast og sterk er hans bue, hans hender og armer er raske» (1Mos 49:22-24). Om fiendene ble mange, var frelsen og styrken å finne i kilden med det levende vann.

Vi skal ikke være så snare til å skyve fra oss dette. All velsignelse kommer ovenfra. I Jesus har vi alt vi trenger til liv og salighet. Sann kristendom kan aldri bli populær her i verden. Korsets budskap er til anstøt for mennesket. Det vil ikke bøye seg for ham som har all makt i himmel og på jord, men vil heller stole på seg selv. «Mennesket er som gress», sier Jesus. Det visner sammen med blomsten bare Gud blåser på det (Jes 40:7-8). Men Guds ord står fast. Frelsen – ovenfra – med Jesus, er det eneste som kan gi oss evig liv. Å leve med ham gir seier, for *han* har seiret. Løven av Juda stamme vant en evig seier. Snart skal han komme igjen. Det skal høres fra himmelbryn til himmelbryn når ropet lyder: Brudgommen kommer! Da må alle bøye kne for ham, og erkjenne at han er Sannheten.

La oss gjøre som trosheltene, og regne med det som er der oppe, og seire: «Så la oss derfor, da vi har så stor en sky av vitner omkring oss, legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss, med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender» (Heb 12:1-2a).

*Med dette avsluttes
bibeltime-serien*

SOMMER- SKOLE

Norsk
Luthersk
Lekmannsmisjon

2.-5. aug. 2007

Laberget leirsted, Skogn

Torsdag

KI 2000 Sigbjørn Agnalt

Fredag

KI 1000 Karl Notøy

KI 1130 Kristian Fagerli

KI 1700 Familiemøte

Per Brattgjerd

KI 2000 Sigbjørn Agnalt

Lørdag

KI 1000 Kristian Fagerli

KI 1130 Sigbjørn Agnalt

KI 1700 Familiemøte

Martin Fjære

KI 2000 Kristian Fagerli

Søndag

KI 1030 Kristian Fagerli

Påmelding og informasjon:

Ingar Gangås, Furustua, 7690 Mosvik

Telefon: 74 06 46 50

Mobil: 901 51 234

Ledere:

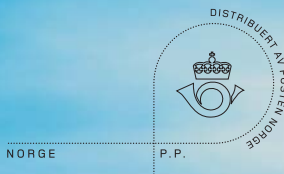
Per Brattgjerd, Ivar Fiske og

Martin Fjære

Internett: www.nll.no

Unge og eldre er hjertelig velkomne til samling om Guds ord !

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Misjon – de brennende hjerters sak

Av Dag Rune Lid (tekst/foto)

Det var professor Carl Fredrik Wisløff som formulerte seg slik. Misjon er Guds frelsesplan for å berge en fortapt verden. De sjeler Herren har fått vekke opp og satt i brann ved evangeliet, legger han denne hjertesak inn over.

For en del år siden kom jeg en gang inn i en evangelisk kirke nord i England. På oppslagstavlen var det et lite bilde av et ansikt med nød og angst i blikket. Under bildet var det sitert fra Jer 8:20: «Sommeren er forbi, høsten er til ende, men vi er ikke frelst».

Bildet og bibelteksten grep mitt hjerte. Når sommeren er forbi, og høsten er til ende i Guds rike, da er det slutt på innhøstningstiden. Det menneske som da ikke er frelst – det er fortapt i møte med en hellig Gud, som ikke tåler synd. Da vil angsten gripe hjertet, men da er det for sent.

Disse mennesker vil få høre fra ham som skal dømme levende og døde: «For sent, for sent å banke på. For sent, for sent forsoning få». Da er det ingen mulighet for å angre, da er alle broer brent – da er mennesket evig fortapt.

Men nå mens det ennå er nådetid, har de brennende hjarter fått et herlig budskap å bringe. Mens sommerens kveldssol går i hav, og den siste innhøstning skjer i Guds rike, skal de brennende hjarter få rope ut: Det er ennå mulig å bli frelst! Det er ennå håp for syndere! Jesu blod er fortsatt en rensende kilde mot all synd! De som «vasker sine kjortler» i Lammets blod, kan ennå bli frelst! I dag om du hører Herrens røst – vend da om mens det ennå er nådetid!